

- 4) Moet voor de toepassing van de bij verordening nr. 2988/95 vastgestelde verjaringsregels elke handeling die de verjaring schorst wat de hoofdvordering betreft, worden geacht ook de verjaring voor de rente te schorsen, ook al laten de handelingen die de verjaring van de hoofdvordering schorsen, de rente onvermeld?
- 5) Treedt de verjaring in doordat de bij artikel 3, lid 1, vierde alinea, van verordening nr. 2988/95 vastgestelde maximumtermijn wordt bereikt indien het betaalorgaan binnen die termijn verzoekt om terugbetaling van de onverschuldigd betaalde steun zonder tegelijk de betaling van de rente te vragen?
- 6) Kon de gemeenrechtelijke verjaringstermijn van vijf jaar, die in het nationale recht bij wet nr. 2008-561 van 17 juni 2008 in artikel 2224 van de Code civil is ingevoerd, voor de op de dag van de inwerkingtreding van deze wet nog niet ingetreden verjaringen in de plaats komen van de verjaringstermijn van vier jaar in de zin van verordening nr. 2988/95 krachtens de afwijking in artikel 3, lid 3, van deze verordening?

-
- ⁽¹⁾ Verordening (EG, Euratom) nr. 2988/95 van de Raad van 18 december 1995 betreffende de bescherming van de financiële belangen van de Europese Gemeenschappen (PB L 312, blz. 1).
- ⁽²⁾ Verordening (EG) nr. 800/1999 van de Commissie van 15 april 1999 houdende gemeenschappelijke uitvoeringsbepalingen van het stelsel van restituties bij uitvoer voor landbouwproducten (PB L 102, blz. 11).
- ⁽³⁾ Verordening (EG) nr. 770/96 van de Commissie van 26 april 1996 houdende wijziging van Verordening (EEG) nr. 3002/92 tot vaststelling van gemeenschappelijke bepalingen inzake de controle op het gebruik en/of de bestemming van producten uit interventie (PB L 104, blz. 13).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Tribunal de première instance de Bruxelles (België) op 12 november 2015 — Raffinerie Tirlemontoise SA/Belgische Staat

(Zaak C-585/15)

(2016/C 038/44)

Procestaal: Frans

Verwijzende rechter

Tribunal de première instance de Bruxelles

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Raffinerie Tirlemontoise SA

Verwerende partij: Belgische Staat

Prejudiciële vragen

- 1) Moet artikel 33, lid 1, van verordening (EG) nr. 2038/1999 van de Raad van 13 september 1999 houdende een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector suiker ⁽¹⁾ — in het bijzonder tegen de achtergrond van het arrest van 27 september 2012, Zuckerfabrick Jülich (C-113/10, C-147/10 en C-234/10) — aldus worden uitgelegd dat voor de berekening van het gemiddelde verlies voor alle categorieën uitgevoerde suiker de som van alle reële uitgaven moet worden gedeeld door de som van de uitgevoerde hoeveelheden, ongeacht of voor die hoeveelheden daadwerkelijk restituties zijn betaald?
- 2) Moet artikel 33, lid 2, van verordening (EG) nr. 2038/1999 van de Raad van 13 september 1999 houdende een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector suiker — in het bijzonder tegen de achtergrond van het arrest van 27 september 2012, Zuckerfabrick Jülich (C-113/10, C-147/10 en C-234/10) — aldus worden uitgelegd dat de overdrachten waarmee rekening moet worden gehouden (als debet- of creditfactor) bij de algemene berekening van de heffingen op de productie, voor alle categorieën uitgevoerde suiker moeten worden berekend als de som van alle reële uitgaven gedeeld door de som van de werkelijk uitgevoerde hoeveelheden, ongeacht of voor die hoeveelheden daadwerkelijk restituties bij uitvoer zijn betaald?

- 3) Zijn, in geval van een bevestigend antwoord op de eerste vraag, de verordeningen nrs. 2267/2000 ⁽²⁾ en 1993/2001 ⁽³⁾ ongeldig?

⁽¹⁾ PB L 252, blz. 1.

⁽²⁾ Verordening (EG) nr. 2267/2000 van de Commissie van 12 oktober 2000 tot vaststelling van de bedragen van de productieheffingen evenals de coëfficiënt voor de berekening van de aanvullende heffing in de sector suiker voor het verkoopseizoen 1999/2000 (PB L 259, blz. 29).

⁽³⁾ Verordening (EG) nr. 1993/2001 van de Commissie van 11 oktober 2001 tot vaststelling van de bedragen van de productieheffingen in de sector suiker voor het verkoopseizoen 2000/2001 (PB L 271, blz. 15).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Primera Instancia n° 1 de Jerez de la Frontera (Spanje) op 16 november 2015 — Banco Santander, S.A./Cristobalina Sánchez López

(Zaak C-598/15)

(2016/C 038/45)

Procestaal: Spaans

Verwijzende rechter

Juzgado de Primera Instancia de Jerez de la Frontera

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Banco Santander, S.A.

Verwerende partij: Cristobalina Sánchez López

Prejudiciële vragen

- 1) Is een nationale regeling die voorziet in een procedure als die van artikel 250, lid 1, onder 7, van de Ley de Enjuiciamiento Civil (wetboek van burgerlijke rechtsvordering), waarin de nationale rechter gehouden is te gelasten dat de uitgewonnen woning wordt geleverd aan degene waaraan deze is toegewezen in een buitengerechtelijke executieprocedure in het kader waarvan volgens de geldende regeling van artikel 129 van de Ley Hipotecaria (hypotheekwet), zoals gewijzigd bij Ley 1/2000 de 8 de enero (wet 1/2000 van 8 januari), en de artikelen 234 tot en met 236-O van de hypotheekverordening, zoals gewijzigd bij Real Decreto 290/1992 (koninklijk besluit 290/1992), niet was voorzien in de mogelijkheid tot ambtshalve rechterlijke toetsing van oneerlijke bedingen of tot daadwerkelijke betwisting door de schuldenaar op die grond, hetzij in het kader van de buitengerechtelijke executie hetzij in een afzonderlijke gerechtelijke procedure, in strijd met (artikelen 3, leden 1 en 2, 6, lid 1, en 7, lid 1, van richtlijn 93/113/EEG) ⁽¹⁾ en de doelstellingen van de richtlijn?
- 2) Is een regeling zoals de vijfde overgangsbepaling van Ley 1/2013 (wet 1/2013), krachtens welke een na de inwerkingtreding van Ley 1/2013 ingeleide buitengerechtelijke hypothecaire executieprocedure slechts door de notaris kan worden geschorst wanneer de consument aantoonde dat hij een rechtsvordering heeft ingesteld betreffende het oneerlijke karakter van een beding in de hypothecaire leningsovereenkomst, dat de grondslag vormt van de buitengerechtelijke verkoop of op basis waarvan het bij de executie verschuldigde bedrag is vastgesteld, en voor zover de consument die afzonderlijke vordering heeft ingesteld binnen de termijn van een maand na de bekendmaking van wet 1/2013, zonder dat die termijn hem persoonlijk is meegedeeld, en in elk geval voordat de toewijzing van de zaak door de notaris heeft plaatsgevonden, in strijd met de genoemde bepalingen van de richtlijn en de doelstellingen van de richtlijn?
- 3) Moeten de genoemde bepalingen van de richtlijn, het door de richtlijn beoogde doel en de door haar aan de nationale rechters opgelegde verplichting tot ambtshalve onderzoek van de oneerlijkheid van bedingen in overeenkomsten met consumenten, zonder dat de consument daarom dient te verzoeken, aldus worden uitgelegd dat zij de nationale rechter in procedures als die geregeld in artikel 250, lid 1, onder 7, van de Ley de Enjuiciamiento Civil of de procedure van „buitengerechtelijke verkoop” geregeld in artikel 129 van de Ley Hipotecaria, de mogelijkheid bieden het nationale recht buiten toepassing te laten wanneer dat een dergelijke ambtshalve rechterlijke toetsing niet toestaat, in aanmerking genomen de duidelijkheid van de richtlijnbevestigingen en het feit dat het Hof van Justitie van de Europese Unie bij herhaling heeft geoordeeld dat de nationale rechters gehouden zijn in geschillen over consumentenovereenkomsten te toetsen of er sprake is van oneerlijke bedingen?